

Josep M. Sannarti

DES D'EL RETIRO

Joaquín Leguina té por d'Alfonso Guerra

El dia que es va fer oficial que José Rodríguez de la Borbolla no seria el candidat socialista a la presidència de la Junta d'Andalusia, Joaquín Leguina, president de la Comunitat Autònoma de Madrid, va passar mala nit. Sabia que el *vice* (vice-secretari general i vice-president) Alfonso Guerra estava girant els seus canons pesants contra ell, després d'haver enfonsat el *cuirassat* Rodríguez de la Borbolla, un dels millors vaixells de la flota socialista, quan va guanyar les eleccions del 1985. Amb la sensació incòmoda d'aquells que se senten amb la boca d'un canó a l'orella, Leguina va confessar obertament que després del que havia passat a Andalusia, ell havia posat les seves barbes en remull. I per si quedava algun dubte sobre la seva nova posició política es va despenjar amb unes declaracions mig serioses mig en broma, posant el *vice* Alfonso Guerra de volta i mitja. A partir d'aquell moment tothom va compartir la sensació de Leguina que estava condemnat: no repetirà mandat com a president de la Comunitat de Madrid, no per decisió sobirana de l'electorat local, sinó perquè Alfonso Guerra evitarà que fins i tot arribi a ser candidat.

En les seves explosives declaracions, Leguina va deixar ben clares dues coses. La primera, que ell vol repetir com a cap de la llista socialista i anar de presidenciable a les eleccions de 1991, i la segona que els mètodes de Guerra són molt discutibles en imposar els seus criteris sense consultar els òrgans col·legiats del partit. La resposta de Guerra va arribar com un colp de fuet a un lleó de circ enrabiada a través del secretari general de la Federació Socialista Madrilenya, José Acosta, un acreditat peó del vice-secretari general, el qual va advertir que Leguina no és per força el mi-

llor i més ben situat per optar a la capçalera de la llista. Al mateix temps, alguns mitjans de comunicació començaven a preparar la candidatura de l'ex-alcalde de Madrid, Juan Barranco, com a substitut de Leguina.

LA TREVA DINS LA FSM

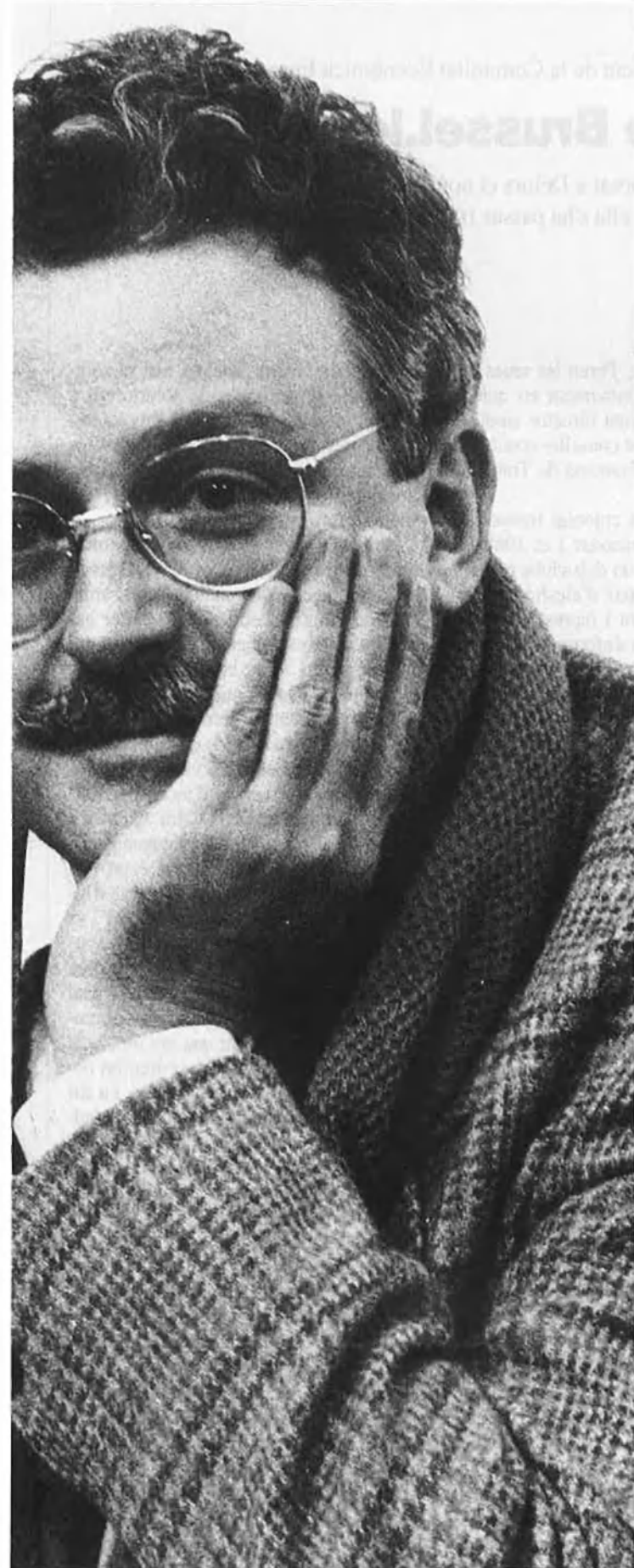
Posades així les coses, Leguina no tenia res a fer, però la indecisió de Barranco va permetre uns moments de reflexió i totes dues parts es van espantar d'haver obert la batalla pre-electoral tan d'hora i en uns termes tan virulents, i en una reunió de l'executiva regional del 3 de maig es va firmar una treva entre Leguina i Acosta, mentre que Barranco feia de mitjancer. La treva durarà fins el congrés que la FSM ha de celebrar a final d'any. En aquesta assemblea Leguina maldrà per recuperar la secretaria general de la Federació, que ara ocupa José Acosta. Aquest era un home de confiança del president Leguina, que el va apalancar perquè a començament de 1988 entrés en l'executiva federal del PSOE. El contacte directe amb Guerra va fer que Acosta es distanciés de

Leguina i acabés clarament enfrontat amb ell i integrat en el sector guerrista del PSOE. A partir d'ara i fins al congrés, Leguina i Acosta portaran a terme sengles batalles per trobar i consolidar suports per arribar en les millors condicions possibles al congrés, on es decidirà la candidatura. És una tasca molt laboriosa i complicada, a la qual el president de la Comunitat hi dedica els dimarts a la tarda pel cap baix. D'altra banda, Leguina ha endegat diverses iniciatives urbanístiques, ha tancat diversos pactes amb els sindicats i ha obert un debat amb sectors influents per donar la impressió d'activitat en tots els terrenys a pesar de la seva delicada situació a l'Assemblea Parlamentària madrilenya.

Joaquín Leguina és un polític procedent de l'esquerra intel·lectual antifranquista, i en aquest sentit pertany al cercle de persones odiades per Alfonso Guerra. Home fidel al seu partit i al president Felipe González, el president de Madrid s'ha permès el luxe en diverses ocasions de mostrar les seves idees heterodoxes, i així, ha criticat la política econòmica del govern central i ha negociat amb la UGT i CCOO, quan tots dos sindicats batien portes a la Moncloa. També ha mantingut bones relacions amb IU, mentre que el govern central impulsava una estratègia d'aïllament de Julio Anguita i els seus homes.

Tot i ser aquests pecats prou greus com per justificar la seva caiguda d'acord amb la ma-

nera de pensar d'Alfonso Guerra, n'hi ha un de pitjor. L'intent de crear una xarxa de poder al marge de l'aparell central del partit, cosa que ni Guerra ni Felipe González han perdonat mai. La FSM era fins al gir d'Acosta un feu de Joaquín Leguina en el qual els dirigents centrals del PSOE tenien molt poc a dir. Obsessionats amb la imatge dels *barons* de la UCD que van fer miques aquest partit, Guerra ha actuat sempre de la forma més contundent possible contra qualsevol ombra de poder paral·lel, contra el sorgiment de qualsevol *baronia* que defugi el seu llarg braç.

EL PACTE FINAL

A diferència, però, de Rodríguez de la Borbolla, el president Leguina encara pot jugar algunes cartes. En primer lloc, pot arribar a convèncer els seus companys de l'executiva federal que l'equilibri intern dins de la FSM evita la consolidació d'un poder autònom de signe leguinista. Al cap i a la fi, el govern madrileny no és ni de bon tros tan gran i poderós com l'andalús i per tant la seva xarxa és molt més reduïda, sense comptar el contrapès que significa l'ajuntament de la capital.

En segon lloc, el marge de maniobra socialista a la comunitat és molt reduït. El PSOE ja és la minoria majoritària a

l'Assemblea i, per poc malament que els vagin les coses als socialistes, poden esdevenir la segona mino-

ria i perdre el govern. Leguina continua sent la millor garantia per intentar recuperar la majoria absoluta, sobretot si Juan Barranco continua fent fàstics a aquest càrrec i continua dient que ell el que vol és l'alcaldia de la capital. En tercer lloc, la picabaralla de fa unes setmanes pot afavorir a la llarga les posicions dels leguinistes, que veuen difícil que Guerra s'arrisqui a fer dues defenestracions en un sol any i que Felipe González li ho consenteixi.

Per raons d'ordre personal i polític, la continuïtat de Joaquín Leguina és encara negociable al carrer de Ferraz. Alfonso Guerra ha demostrat que fins i tot en els moments més baixos de la seva carrera política i amb l'escàndol protagonitzat pel seu germà encalçant-lo permanentment, pot fer el que vol dins el partit. Si ha decidit que la carrera política de Leguina com a president de la Comunitat Autònoma de Madrid s'ha acabat, no hi ha dubte que s'haurà acabat, però no és segur que hagi firmat encara la sentència de mort.

I abans de fer-ho, Leguina, un polític solvent, intentarà negociar una sortida honorable per a tothom, sortida que passa lògicament pel seu manteniment com a aspirant a un nou mandat presidencial.